

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשי"ז

עש"ק פ' פקודי, פ' שקלים, א' דר"ח אדר שני
ה'תשס"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ח שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN LOVING MEMORY OF

Horav Schneur Zalman Halevi ע"ה

ben Horav Yitzchok Elchonon Halevi הי"ד Shagalov

Passed away on 21 Tamuz, 5766

Reb Dovid Asniel ben Reb Eliyahu ע"ה Ekman

Passed away on 5 Sivan - Erev Shavuot, 5765

Mrs. Devora Rivka bas Reb Yosef Eliezer ע"ה Marenburg

Passed away on the second day

of Rosh Chodesh Adar, 5766

ת. נ. צ. ב. ה.

AND IN HONOR OF

Mrs. Esther Shaindel bas Fraidel Chedva שתיחל Shagalov

DEDICATED BY THEIR CHILDREN

Rabbi & Mrs. Yosef Y. and Gittel Rochel שיחיו Shagalov

נפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוז' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי שי' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ענינו של משה רבינו

בקשר עם פרשת שקלים שקוראים בשבת זו, הננו מביאים צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מאמר ד"ה כי תשא גו', שנאמר בש"פ ויקהל, פ' שקלים, ה'תשי"א (נדפס בספר המאמרים תשי"א ע' 18)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

כי תשא את ראש בני ישראל וידוע הקושיא למה נאמר כי תשא והוי לי למימר כי תפקוד. והנה בפי' כי תשא פי' רש"י כי תחפוץ, היינו כשתחפוץ לידע מספר בני לא תמנה אותם, כדי שלא יהי' בהם נגף אלא תספור מחצית שקליהם ועי"ז תדע מספרם, דלפי' זה הנה הענין דכי תשא אי"ז מצוה כ"א דבר הרשות. במדרש פי' שהקב"ה צוה את משה שימנה את בני, ושאוּפּן המנין יהי' ע"י מחצית שקליהם כדי שלא יהי' בהם נגף בפקוד אותם, אך מ"מ הנה גם לדעת המדרש שזה מצוה, מ"מ זהו רק מצוה זמנית ולא לדורות. עוד יש כמה ענינים הנלמדים מפ' זו - ז' כתיב ונתת אותם על עבודת אוהל מועד, שהאדנים שהיו במשכן, הנה אדני המשכן נעשו ממחצית השקלים, שהמשכן הו"ע שקים לעד ולעלמי עולמים הנה אדני המשכן נעשו ממחצית השקלים, שאף שענין מחצית השקלים הוא ענין זמני מ"מ נעשה מזה אדני המשכן שהו"ע תמיד. עוד למדו מפ' זו מצות מחצית השקל לדורות, שבכל דור ודור הנה בכל שנה ושנה מחויב כ"א לתת מחצית השקל עכ"פ. אמנם בהענין דמחצית השקל לדורות החיוב הוא רק נתינת מחצית השקל, אבל לא מנין בני, שהרי לא מצינו בשום מקום שאספו את כל החצאי שקלים ומנו אותם, הרי שרק הנתינה דמחצית השקל ישנה לדורות אבל לא המנין, ומשמעות לשון הפרשה הוא דכי תשא גו' הוא תנאי ועיקר בכל עניני הפרשה

והענין הוא דהנה ממחצית השקל הקריבו הקרבנות, דענין הקרבנות הוא שהקריבו בהמה גשמית והיתה נכללת בבחי' ארי' דאכיל קורבנין ועי"ז הייתה ג"כ הקרבת נה"ב להתכלל ולהתמעט בקדושה. והסיוע על ההקרבה הוא הנשיאות ראש שע"י משה ואתפשוטותא דמשה בכל דרא, דכי תשא את ראש בני הנה עי"ז אפשר להיות ההקרבה.

כי משה הוא רעיא מהימנא, שזן ומפרנס את האמונה, ועי"ז תשא את ראש בני, שזהו הנתינת כח בההקרבה.

וביארור הענין מה שמשה נקרא רעיא מהימנא שמשה זן ומפרנס את האמונה, הענין הוא דאמונה הוא בחי' מקיף, ולכן גנבא אפומא מחתרתא רחמנא קריא, דאף שהוא גנב וארז"ל מה בין גנב לגזלן שהגנב מתביש מפני אדם היינו שיש בו רגש הבושה ומ"מ הוא גונב דעת שמים ש"כ"כ הוא גודל ההעלם וההסתר שאף שיש בו רגש הבושה ומ"מ הוא גונב דעת שמים הנה גם אפום מחתרתא רחמנא קריא, שאף שהוא עושה היפך רצון העליון ומ"מ הוא מבקש מהשי"ת שיצליח לו בענין זה עצמו שהוא היפך רצון העליון, ובדקות יכול כאו"א למצוא זה בעצמו הן בעלי עסקים והן יושבי אוהל הן באלו הנמצאים בד"א של תורה והן באלו שנמצאים בד"א של תפילה - כי יש בהם ג"כ הענין דגנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא . .

וכמ"ש בפרקי דר"א⁵ על-הפסוק⁶ "ויזרע יצחק כו" - וכי יצחק אבינו דגן זרע ח"ו? והרי אין מקרא יוצא מידי פשוטו, זאת-אומרת ש"ויזרע יצחק" הי' גם כפשוטו, ואם-כן, אם יצחק אבינו מסר את עצמו והתעסק עם ענינים גשמיים, עאכו"כ שגם הוא יכול. ועי"ז יצחק הגיע ל"ויברכהו הוי"ו⁶, עד ל"מאה שערים", עם כל הפירושים שבזה, ללא הבט ע"כ שהי' זה בארץ ההיא ובשנה ההיא, ארץ קשה ומדינה קשה⁷ וכו'.

ג. כתוב⁸ שלעתיד-לבוא יאמרו "ליצחק כי אתה אבינו" - מדוע? כיון שהעבודה תובעת שיעסקו ויתמסרו גם לענינים ד"ויזרע כו", כדי לפעול עם השני; והגם שחת"ת הוא ענין ל"למגרס", הן בגולה והן בחסידות הוא ענין של גירסא, מכל-מקום, הרי הרבי עסק בזה בלהט ("געקאכט אין דעם"), וא"כ עליו לעשות זאת.

אמנם הם (הת' השלוחים) נסעו בלי חכמות כדי להפיץ את המעינות, ולא עשו רעש מעצמם מכך שזהו ענין דמסירות נפש וכו', כפי שנהי' כאן הסדר שכל דבר שעושים הוא ענין של מסירת נפש, הוא עושה לשני טובה וכו'.

אין-הכי-נמי, הענין הוא אכן מסירות נפש, וע"ד האימרה של הרבי⁹ אודות מה שכתוב¹⁰ "כל ישראל בני מלכים" (ופעם אפי' כתוב "כל ישראל מלכים הם"), שאצל מלך כל תנועה קלה שהוא עושה הרי היא נוגעת ביותר כו', ועד"ז כשיהודי עושה אפי' תנועה קלה הרי-זה דבר עצום.

(5) רפ"ג. וראה עד"ז בלקו"ש ח"ה ע' 74.
(6) תולדות כו, יב.
(7) פרש"י עה"פ שם.
(8) ישע"י סג, טז.
(9) ראה לקו"ש ח"ו ע' 279.
(10) שבת סז, א.

מסוגל לחיות ללא זה כיון שאצלו זה ענין הכרחי, ומבלעדי זה הוא איננו יכול לעמוד להתפלל, ועאכו"כ שאינו יכול לערוך התבוננות קודם התפלה...]

- בקרוב ממש יבוא משיח, ואזי הם (השלוחים) יהיו הראשונים שילכו לקבל את פניו, ו"נעדים פני זקנים ילבינו"² - הם יסחבו איתם את כל האחרים...

ב. כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע - "אלה פקודי המשכן"? תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!... על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?... על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים!!...

מילא מה שהוא בעצמו אינו רוצה, אבל הצרה היא שהוא גם לא רוצה שהשני יבוא! ואפי' כשהוא כן רוצה שהשני יבוא, אזי אומר שאין זה מכבודו לילך לדבר עם השני ולפעול עליו, הרי זה "אינו לפי כבודו"...

ע"כ אומרים לו, שדוקא כשעומדים בביטול ניתן לפעול על השני, וכפי שהרבי מבאר³ בנוגע למאמר חז"ל⁴ "כלי מלא אינו מחזיק", שכאשר הוא בבחי' "מלא", מציאות בפני-עצמו, אזי "אינו מחזיק" - אין ביכולתו גם לפעול על השני, דמכיון שהוא בבחי' מציאות אין ביכולתו להתחבר עם השני (כדי לפעול עליו).

טוען הוא: כיצד אני יכול לבוא לומר תהילים כאשר זה שייך לילדים קטנים, הרי זה לא מתאים לי? אומרים לו: אדרבה, אתה זקוק לענין הביטול, ודוקא עי"ז תוכל לפעול בשני.

(2) סוף מס' סוטה.
(3) סה"מ הש"ת ע' 153. תש"ג ע' 191. ובכ"מ.
(4) ברכות מ, א. סוכה מו, א.

היכן ה"אוהל מועד"?

וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשנמצאים ב"אוהל מועד", "בית ועד למבקשי ה'", שבבית-הכנסת ובית-המדרש דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עסק בתורה עבודה וגמ"ח במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה לא זזה ממקומה" – ה"ז מקום מסוגל ביותר להתגלות ד"אוהל מועד" בבית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה. (משיחת ש"פ ויק"פ 9 ויקהל-99 קודי ה'תנש"א – בלתי מוגה)

מדוע נהגו למנות למנין דוקא בפסוק "הושיעה את עמך גו"...

בדורות האחרונים דעקבתא דמשיחא, חושך כפול ומכופל דזמן הגלות, לאחר שחבר **מזמן** "כלו כל הקיצין" – אזי כאשר עשרה מישראל מתאספים יחדיו – שאז מודגש הענין דהשראת השכינה, כמבואר באגה"ק (סכ"ג) גודל העילוי דהשראת השכינה במעמד עשרה מישראל, אף שאינם מדברים בדברי תורה, ועאכו"כ כאשר מתאספים לבית-הכנסת כדי להתפלל להקב"ה, הנה לכל לראש מבקשים הם: "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם!"

ולכן נהגו למנות בפסוק זה דוקא – מכיון שבו מתבטאת בקשתם של בני"ע על כללות ענין הגאולה: "הושיעה את עמך גו"!"

(משיחת ש"פ ויק"פ 9, פ' החודש ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

אלו שיושנים – יטלוס ענני שמיא עם מיטותיהם...

[. .] תיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – "ארו עם ענני שמיא". ואלו שיושנים וחולמים על ענינים אחרים – יטלוס ענני שמיא עם מיטותיהם... כך, שיוכלו להמשיך ולישון במנוחה על "ענני שמיא"... וכשיתעוררו משנתם, יתפסו שעוסקים בענין אחר לגמרי (לא בענינים שחולמים אודותם...) – שעומדים בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש!

(משיחת ש"פ ויק"פ 9, פ' פרה, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

יקחו גם את המכונת של "הצלה" וישימוה על גבי "ענני שמיא"!

ויה"ד שההשתתפות בענין של צדקה הנ"ל וכיו"ב, תהי' הפעולה אשר תכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, ותביא "תשועה והצלה", שאז – ישתמשו במכונת של "הצלה" כדי להסיע – במהירות גדולה – יהודים בריאים ושלמים אל גאולה האמיתית והשלימה, ע"ד מ"ש "והביאו את כל אחיכם גו' ברכב גו' ובכרכרות על הר קדשי גו' כאשר יביאו גו' את המנחה בכלי טהור בית ה'".

ואף שהגאולה תהי' "עם ענני שמיא" – יקחו גם את המכונת של "הצלה" וישימוה על גבי "ענני שמיא"!

(משיחת ש"פ ויק"פ 9, פ' שקלים ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

אלא שכל זה טוב עבור מלאך מיכאל (כדי שיהי' מליץ טוב), שאמנם יהיו לו ש"י עולמות, עד אפי' תר"ך עולמות; אבל לפועל צריכים שיהי' "ראבאטו" [= עבודה], וכדי שיהי' "ראבאטו" זקוקים ל"ראבאטו ווידאץ" [= לראות את העבודה].

ודוקא עי"ז שישנו ה"יפקד מושביך"¹¹, אזי יכול להיות ה"ונפקדת"¹¹ אצל הקב"ה, ועד כסיום ההפטורה (דמחר חודש) "עד דוד הגדיל"¹², שהוא נהי' חשוב אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה, ו"גילה סודו (דבריו) אל עבדיו הנביאים"¹³, ומשפסקה הנבואה הרי-זה ע"י רבותינו נשיאינו, עד לרבי.

ד. אלו שנסעו עדיין לא הגיעו לגיל עשרים שנה, והגם שראו את הרבי רק בקטנותם קודם שהגיעו להבנה והשגה, ולא זכו שישקיעו בהם ריבוי כחות, אעפ"כ הם

(11) שמואל א כ, יח.

(12) שם, מא.

(13) ל' הכתוב – עמוס ג, ז.

נסעו בשמחה וטוב לבב, ללא שום פשט'לעך.

על-ידם תתמלא הכוונה העליונה ד"יפוצו מעינותיך חוצה", והם יביאו את המשיח.

ובמילא, הגם שאזניהם הגשמיות אינם שומעים זאת, אבל אצל יהודים גם כשנמצאים רחוק בגשמיות הברכה נמשכת למקבל – אזי שתהי' להם הצלחה מופלגה ללא שום מדידות והגבלות, ובעיקר בענין שלשמו הם נסעו, לייסד בית גדול בתורה, הן בנגלה והן בחסידות, וגם בית גדול בתפלה, כפי שהגמרא אומרת במס' מגילה, בעבודת התפילה (שדוקא עי"ז התומ"צ הם כפי הדרוש), ושיקויים אצלם ה"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"¹⁴, עד ל"נחלה בלי מצרים"¹⁵.

(14) בראשית כח, יד.

(15) ברכות נא, א. וש"נ.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שגאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת חי' רחל בת שפרינצא שגאל

ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה – לזדעא חי' וקיימא

ולזכות רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל – לזיווג הגון

ולזכות דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פדומה שי' – לברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות

ולזכות צבי בן חי' רחל – לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

הרמב"ם זועק לכל יהודי בכל רגע: אתה יכול להביא תשועה והצלה לעולם כולו!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[בנוגע לאפשרות דביאת משיח צדקנו בשבת ויו"ט, הנה,] ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה¹ ואין בנין ביהמ"ק דוחה שבת ויו"ט² – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים"³, ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמב' בפוסקים⁴.

וכמובן גם מהגמרא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – מהלשון "לעולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין⁵, וטירחא – אע"פ ששבת ענינה עונג), עאכ"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעיון!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאו", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התרי"ג מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים ("מאטערן אידן") ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לדורות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבורך ועבור כל העולם!!

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

הערה 64.

(1) שבועות טו, ב.

(2) שבועות שם. יבמות ו, א.
(3) פרש"י סוכה מא, סע"א – ד"ה אי נמי. ר"ה ל, סע"א
– ד"ה לא צריכא. ועוד (נשמנו בלקו"ש ח"ח ע' 418
(4) כפתור ופרח פ"ו. שו"ת חתם סופר יו"ד סרל"ו.
וראה לקו"ש ח"ב ע' 220 ואילך.
(5) ראה עירובין מג, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

וזאת יודעים כל עמי הארץ של "עם ועם כלשוננו" ו"בכל מדינות המלך אחשורוש" – שמדוע הוא מלך? בגלל שהושיבו אותו על הכסא על-ידי "מי שאחרית וראשית שלו" – מלכו של עולם, ואין לו שום ברירה, הוא יעשה את מה ש"מלכו של עולם" ירצה שהוא יעשה! אלא ש"מלכו של עולם" רוצה שזה לא יהי' בדרך מתנה, אלא היהודים יראו שהם שייכים ל"עם מרדכי" ש"לא יכרע ולא ישתחוה" שאז "ונהפוך הוא"; לא רק שלא פוגעים ביהדות ולא פוגעים ביהודים ולא פוגעים במשהו ששייך ליהודים – אלא אדרבה נותנים לו את "בית המן".

ואותו אחד שקודם טען בנוסח אחר, והוא דיבר עם המן באמרו שרצונו לקשור 'חסים' אתו, ושהוא החבר שלו וכו' וכו' – התחרט אח"כ ואמר להיפך (ואין כאן המקום להאריך בזה).

וכאשר יהודי יתנהג באופן ד"לא יכרע ולא ישתחוה" – זהו הדרך היחידה ואין ברירה (אחרת) שיהי' "יושב בשער המלך" באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה", ועוד בזמן הגלות יהי' נתינת "בית המן" – שלייהודים יהי' שליטה על עזה עם כל המקומות; שאף-על-פי שמצד עצמה היא לא בגבולות של ארץ-ישראל המצומצמת, מ"מ היא תיכנס (לגבולות) לכש"ירחיב ה' את גבולך".

(תרגום חפשי משיחת פורים ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה נדרכת בנס – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המדור הבא – "ניצוצות של משיח"
מוקדש לעילוי נשמת החייל בצבאות השם
דודן ישראל ע"ה בן – יבדלו לחיים טובים ארוכים – אברהם וסילבי שיחיו ואנונו
נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז
ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור האחרון – "כתי"ק פרסום ראשון" – מוקדש
לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
מו"ל כתי"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה
נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

בכח הסכם השלום מצרים תומכת במחבלים החודרים משטחה לארץ ישראל

ישנם הטוענים שעל-ידי הסכם-השלום עם מצרים (תמורת הוויתורים על כל עניני בטחון) נמנעה שפיכות-דמים נוספת. – טענה זו היא טשטוש מוחלט של המצב האמיתי, כי ההיפך הוא הנכון:

אם לא היו מחזירים למצרים את שדות-הנפט וכו' וכו' – לא היתה מצרים מסוגלת לעודד ולתמוך בפעולותיהם של המחבלים, הן תמיכה באותם מחבלים החודרים משטחה לשטח ארץ ישראל והן תמיכה בשאר המחבלים, אם על-ידי משלוחי כסף ונשק, או על-ידי קבלת-פנים חמה לראש-המחבלים מתוך חיבוקים ונשיקות!... וכל זה – כתוצאה מהתעצמותה של מצרים בעקבות כל הוויתורים של בני-ישראל!

כלומר: לא זו בלבד שהסכם-השלום לא מנע שפיכות-דמים, אלא אדרבה, בעקבות הסכם-השלום – שהביא להתעצמותה של מצרים – גבר כחם של המחבלים, דבר שהביא למאות קרבנות הי"ד, ורק בחסדי ה' לא היה מספרם גדול עוד יותר! – אוי ואבוי לנחמה כזו – שהרי אפילו נפש אחת מישראל היא עולם מלא!

(משיחת ש"פ בא, תשד"מ - בלתי מוגה)

עוד בזמן הגלות יהי נתינת "בית המין" - שליהודים יהי שליטה על עזה עם כל המקומות

[. .] האשליה: שיש לזה שם "אוטונומי" – והשם הזה ישנו בכל השבעים לשון – ושלא לכך מתכוונים. אבל כולם יודעים שמה שמתכוונים הוא, רחמנא-ליצלן – לכל המציאות ש"הגידו לו את עם מרדכי"!

וכפי שרואים זאת גם בעיני בשר, שע"י כל סטי', וע"י כל כריעה והשתחויו שהי', רחמנא-ליצלן, פעם אחר פעם – נפגשו שוב וויתרו "קצת" והסתדרו עכ"פ על ה"קצת" השני או על הרוב. ואח"כ רוצים לרמות את עצמם שלא היתה שום ברירה אחרת. שהברירה היחידה היא – שאין ברירה, מכיון שהברירה היחידה עבור יהודים, ועבור קיום יהודים בתור עם, כ"אומה" – הוא מה שנקרא "יהדות אמיתית"! שביהדות האמיתית כתוב שמה ששייך ל"מרדכי היהודי" ומה ששייך ל"עם מרדכי" – שייך להם באופן של "נחלת עולם".

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר ההלכות שלו הכוונה היא גם לאשה⁶), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בזקנינו", בין "בבנינו" ובין "בבנותינו"⁷, ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם"⁸ – ביכלתו בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

ואע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כל השנה כולה" – "לעולם", זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל ע"ז ככה. ולכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זועק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"ז, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("אראפברענגען") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – ביום או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(6) ראה שד"ח כללים מערכת א' אות עג. אציקלופדי' (7) ל' הכתוב – בא י, ט.
(8) תהלים ה, ג.

הפקידה של הקב"ה את בני ישראל

א. פרשת פקודי מסיימת את ספר שמות.

ספר שמות וספר בראשית מחולקים זה מזה, חילוק המובן משמם:

ספר בראשית, כשמו – "בראשית", כן הוא – ראשית והכנה בלבד לעצם הענין, אבל אין זה הענין עצמו.

ובפרטיות יותר: התיבה "ראשית" יש בה ב' פירושים: א) רק מלשון ראשית והכנה לעצם הענין. ב) אין זה רק הכנה לעצם הענין אלא גם נכלל בתוך הענין, רק שזה ראשיתו והתחלתו וכולל בתוכו את הענין כולו.

והנה, גם אם נאמר לפי הפי' השני, הרי בכל-זאת אין זה גוף הענין (אלא רק התחלתו), שהרי ישנם שלשה ענינים – ראש, גוף ורגל, וגוף הוא האמצעי שבהם, וא"כ גם אם נאמר כפירוש ה' אזי אין זה עדיין גוף ועצם הענין דתורה מלשון הוראה, אלא זהו רק הענין ד"מעשה אבות סימן לבנים", עד שישנה שקלא-וטריא שלימה האם ניתן ללמוד הלכה ממעשה אבות.

משא"כ ספר שמות, ישנו בו כבר ענין של הלכה והוראה, כבר מסופר בו על הגלות והגאולה, הגם שזה ישנו ברמז בספר בראשית ג"כ בפסוקי "ועבדום וענו אותם וגו' ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" [וכמדובר לעיל ש"ראשית" כולל בתוכו את כל הענין], אבל בבראשית

(1) לך טו, ג.

זה מובא בקיצור נמרץ ורק בדבור [אמנם דבורו של הקב"ה חשיב מעשה – אבל סוף-כל-סוף הרי זה רק דיבור]; ואילו בספר שמות מובא כל הספור של הגלות והגאולה, החל מ"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – ענין הגלות, עד שבאים לסוף הספר "כי שכן עליו הענין וכבוד ה' מלא את המשכן"² וזה ה' "לענין כל בית ישראל בכל מסעיהם"³, עד שאפי' משה "לא יכול לבוא אל אהל מועד"⁴, ונדרש שיהי' קודם "ויקרא אל משה" [כפי שאומר בפרשה הבאה], שזהו הסיוע הניתן מלמעלה כדי שמשה יוכל להכנס לאהל מועד, שזה (השראת השכינה) ה' התכלית ד"ושכנתי בתוכם"⁵, תכלית העילוי שבגאולה הבאה לאחרי הגלות.

אלא שלזה הוצרך להיות הענין ד"בכל מסעיהם"⁶, כדלקמן.

ב. הרי "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁷, ובפרט ע"פ מאחז"ל⁸ שכל המלכיות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהם מצרים לישראל⁹, במילא מובן שגם כל הגאולות נקראות ע"ש גאולת מצרים, היות והגלות היא בדוגמת גלות מצרים א"כ גם הגאולה שלאחרי' היא גם בדוגמת גאולת מצרים.

ועד"ז בגלות זה האחרון, שבכדי שיהי' העילוי דהגאולה, נדרש קודם הענין ד"בכל מסעיהם" [שהוא הסיוע וחיותם דכל הענין, וכפי שהגמ' אומרת¹⁰ כלל בתורה ש"הכל הולך אחר החיתום"], כיון שדוקא ע"י ה"בכל מסעיהם" מגיעים לתכלית העילוי של הגאולה.

וזה צריך להיות באופן כפי שרש"י מפרש¹¹ ש"מקום חנייתם אף הוא קרוי מסע וכי' לפי שממקום החניי' חזרו ונסעו כו".

ולכאורה אינו מובן: כיצד אומר רש"י ש"מקום חנייתם כו' קרוי מסע", הרי ה' זה "על פי ה' יחנו", וא"כ החני' צריכה להקרא חני' ולא מסע? וכפי שהגמ' אומרת במס' עירובין¹² . . ש"כיון דכתיב בהו ע"פ ה' יחנו וע"פ ה' יסעו כמאן דקביעי להו", כלומר, שה"על-פי ה' יחנו" פעל שתהי' זו קביעות; וא"כ, כיצד אומר רש"י ש"מקום חנייתם כו' קרוי מסע" מצד זה שחזרו ונסעו, הרי ה' זה "על-פי ה' יחנו"?

כבר בחני' ישנו המסע האמיתי שנפעל ע"י הירידה

ג. והביאור בזה יובן בהקדים שאלה נוספת כללית: "למה עשה ה' ככה" לשלוח את בני ישראל לגלות?

וההסבר הוא, בכדי שתתוסף בהם העלי' שנפעלת ע"י הירידה, כיון שדוקא ע"י הירידה לבירא עמיקתא, ובבירא עמיקתא גופא ישנה הירידה הנוספת דהגלות, דוקא ע"י ניתן

להגיע להליכה האמיתית באופן דבלי גבול.

וזהו ענין החני' – הירידה בגלות, שהכוונה בזה היא כדי שלאחמ"כ נגיע למסע הבא, היות וכדי להגיע למסע האמיתי, שזהו ההליכה האמיתית באופן דבלי גבול, הרי זה דוקא ע"י החני' הקודמת לזה, שהיא ההכנה למסע.

וע"פ המבואר בתניא (פל"ז) מובן שאין זה בגדר הכנה בלבד, אלא מכיון שכל הגילויים דלעתיד הינם תלויים "במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", הרי מובן שכבר עכשיו ישנו כבר הגילוי שנפעל ע"י העבודה, ובמילא מיד לאחרי החני' – הירידה, ישנו כבר ענין המסע שבא על-ידו, כיון שמיד כשיהודי עושה "אתכפיא סטרא אחרא", שזוהי העבודה בגלות, נגרמת לו נחת-רוח מכך שהוא גרם נחת-רוח להקב"ה ע"י האתכפיא סט"א, כי הרי כל יהודי רוצה לגרום נח"ד להקב"ה.

וזהו ענין נוסף בהחני' – ענין זה של נחת, כיון שכבר בחני' ישנו המסע האמיתי שנפעל ע"י הירידה.

ד. אמנם, היות ש"המעשה הוא העיקר", לכן זה מוכרח לבוא אח"כ בגילוי, שתהי' ההליכה באין-ערוך הנפעלת ע"י הירידה בגלוי, וזוהי התכלית. אבל באמת הרי החני' עצמה היא ענין של מסע, כיון שבה ישנה כבר העלי'.

ובזה ישנו ה"נעוץ תחלתן בסופן", שתיכף בתחלת הספר נאמר "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שזוהי הירידה לגלות, וע"כ אומרים מיד שהכוונה בזה היא כדי שבסוף יוכלו להגיע ל"בכל מסעיהם", הליכה אמיתית שהיא באין-ערוך להליכה הקודמת.

כמו"כ ישנו כאן גם ה"נעוץ סופן בתחלתן", שהכח להגיע ל"בכל מסעיהם" הוא דוקא ע"י "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – שדוקא ע"י הירידה למצרים וכל הקשיים הכרוכים בזה שישנם בגלות, דוקא ע"י עבודה זו מקבלים את הכח להגיע ל"בכל מסעיהם".

וזהו גם מה שאומר "כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהי' לילה בו"¹³, ש"כיצד יכול להיות הענין ד"יומם" – גילוי, הרי זה דוקא כאשר ישנו גם ה"ואש תהי' לילה בו", שזוהי העבודה בזמן הגלות שנקראת לילה, וזהו ה"תחלה" המביא ל"סוף מעשה" – העלי' שבאה ע"י"ז, וכנ"ל שענין זה ישנו כבר בחני', עד שזה בא לאחמ"כ בגלוי, שזוהי כל כוונת הירידה.

ה. ענין זה קשור גם עם מ"ש בתחלת הפרשה "ואלה פקודי", וכפי שאדמו"ר הזקן מביא¹⁴ ש"פקודי" הוא מל' "חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שהוא יוצא לדרך (וכשבא מן הדרך)"¹⁵, שזהו תכלית היחוד בין הקב"ה לבני ישראל, "ודבק באשתו", עד ל"והיו לבשר אחד"¹⁶.

וזה נפעל ע"י העבודה בזמן הגלות במצב של חושך, וזה מביא את הגאולה, שאזי יוצאים מהגלות ובאופן דגוי ואלקיים, שזה יהי' ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו.

(משיחת ש"פ פקודי, ו' אדר-שני ה'תש"ל - בלתי מוגה)

(15) יבמות סב, ב.
(16) בראשית ב, כד.

(13) שם לח.
(14) לקו"ת פקודי ו, א.

(8) ב"ר פט"ז, ד.
(9) ראה לקו"ש חל"ב ע" 50. וראה שם בהע' 46.
(10) ברכות יב, א.
(11) שם לח.
(12) נה, ב.

(2) ס"פ פקודי (מ, לה).
(3) שם לה.
(4) שם לה.
(5) תרומה כה, ח.
(6) שם לח.
(7) מיכה ז, טו.